

Kako lepo je tako snidenje v hribih! Ti medsebojni pristrčni odnosi, domislice in ples. Nič ne sprašujemo. Pozdravljeni, stari znanzi Jelenovega studenca! Nastala je skupnost prijateljstva, ki ne mine tako hitro.

Spočita, živa in topla nas sprejme koča PD Kočevje pri Jelenovem studentu v svoj objem. Danes praznujemo, rajamo, in uživamo. Naše snidenje je vsako leto bolj pristrčno, ljubo in drago. Je kot kronica, cvetlica Jelenovega studenca. V zgodnji pomladi med razcvetenim snegom, belim biserom, ki ga ni v dolini.

Bajno občutje doline Jelenovega studenca in ves njen čar vdirata vedno znova v naša srca. V temno zelenih plaščih nas gledajo zasanjane smreke, v sivo oblečene bukve. Jelke, iglice na vejah počesane na dve strani, mahajo v pozdrav. Ta pozdrav pa ni vsakdanji.

Čudovito vzdušje. V svetem veselju čistih višin rajamo naprej. Govorniki se vrstijo drug za drugim. Pregled častne čete opravi mali Lojzek. Čas mineva. Malo še posedimo v kuhinji ob dobri črni kavi. Srebljemo počasi, da bo dalj časa ostal dober okus v ustih.

Čas odhoda je. Šoja sedi na bližnji veji in nam vzklika. Gozd zveni od mnogoterih glasov, ki ga polnijo z radostnim nemirom. Koliko uka in vriska! Ščinkovci gostole, drozg dodaja svoje. Taščice zvončkľajo iz vrhov dreves. Za cel orkester je ptičjih glasov. Poslavlajo se od nas izletnikov.

Vračamo se po rahlo zarisani stezi, ki se vije skozi grmovje. Kako prijetno je hoditi po listju med skalami in kamni! Nežno drgeta večerna svetloba, vsa zlata se utrinja skozi veje.

ln vendar zdaj glasovi in drevesa kličejo naša imena, ko se poslavljam. Mehki glas bokajočega srnjaka odmeva po gozdu v pozdrav. Slast je poslušati, kako se vrača odmev od skal in skalnatih blokov. Hodimo po prastari lepo speľjani stezi. Nešteto generacij je že hodilo tod. Še malo in znajdemo se pod znožjem hriba. Nemir asfalta spet udarja na uho.

Fudžijama - gora odpadkov

Gledano iz velike daljave ni Fudžijama zadnja leta in desetletja izgubila čisto nič svoje lepote in čistosti. Če pa si goro pogledamo nekoliko pobliže, se pokaže čisto drugačna slika. Tisoče turistov se vsak dan vzpenja po njenih poteh proti vrhu ugaslega vulkana in pušča za seboj precej več kot samo sledove čevľjev. Nešteto plastičnih steklenic, ostankov papirja, praznih pločevink od pijač, celo odsluženih prenosnih radijskih sprejemnikov, baterij in zarjavelih delov biciklov je ob tamkajšnjih gorskih poteh. Iz nekoč svete gore, na pobočja katere so smeli stopiti samo budistični menihi, je nastalo odlagališče smeti, na katerem vlada vzdušje kramarskega semnja. Brezskrbno obnašanje turistov, ki odmetavajo odpadke, povzroča društvu »Ohranimo Fudžijamo čisto« vse večje skrbi. Po podatkih tega društvaja je približno 3,6 milijona obiskovalcev lani tod proizvedlo kakšnih 140 ton smeti. Največji kup smeti je tisti, na katerem je tri milijone praznih pločevink coca-cola in piva. Samo v lanskih poletnih mesecih juliju in avgustu so statistiki zabeležili pove-

MINIATURA

POMLADANSKA HVALNICA

MIRKO PERKO

Nenavadno toplo je bilo zadnje zimske dni in njive kažejo prebujenost bližajoče se sezone. Oči mi begajo po nižjih zasavskih vrhovih, ki nimajo več belih čepic; le Menina deluje nekako otožno, kot da jo motijo pege snega. Veličastna hrepeni po toplem objemu sončnih žarkov, ki že burno objemajo planino Golico, na kateri je živahno kot vedno med tednom. Delo preganja ljudi in kdo bi se mu upal upreti.

Sprehod skozi čas in lepoto zmoti brnenje traktorja s polno prikolico gnoja, ki juriša po strmih pobočjih. Nenavadno hraber je videti.

Pot se počasi dviga po požganih pašnikih in nas vodi ob prelepem smrekovem nasadu, dolgem kakih dvesto metrov. Kar strese nas oster zrak, ki ga srkajo pljuča.

Ob darilih narave se nagradimo z daljšim počitkom: le kam bi brezglavo hoteli. Tudi spomladanske cvetlice kukajo iz zemlje in se šopirijo z lepimi cvetovi. Najbolj veseli smo trobentic, ki se kar ponujajo - pa zaigramo nanje.

SAM PROTI CILJU

Oho, tudi sneg nas pozdravi!

Čez čas začnemo stopati po belini. Čevľji se vse bolj ugrezajo in Ciril prvi iz izkušenj spozna, da ta obutev ni primerna za takšen moker sneg.

»Domači škornji ostanejo nepremočeni,« pravi in prijetno nežni sončni žarki poplešejo po njegovih brkih. Je pa res prava prleška korenina planinstva in uživa v vsakem kotičku narave! Pot postane pretežka tudi za Viko.

Tenka skorja, moj zaveznik v senčnem gozdu,

čanje števila obiskovalcev za več kot osem odstotkov. Dan za dnem je bilo takrat na strminah te gore približno 20000 turistov.

Gorsko vodništvo ni izumrlo

Kakšnih dvajset gorskih vodnikov se je zbralo na prvem simpoziju za gorske vodnike v švicarskem Grindelvaldu, na katerem so razpravljali o gostu in gorskem vodniku. Osrednji referat je imel *Max Andris*, ki se je postavil v vlogo vodnika in vodil svoje kliente po gorah, da bi spoznal različne tipe klientov, ko je pripravľal referat. Hotel je ugotoviti, kako naj bi se gorski vodnik obnašal do različnih tipov klientov, da bi bila tura uspešno opravljena in da bi se gostje zadovoljni vrnili domov z uspešno opravljene ture. Drugi referenti so govorili o podrobnostih v razmerjih med vodnikom in gostom, vrsta primerov pa je bila ilustrirana z diapozitivi. Na večeru z diapozitivi in filmi so sodelovali predvsem gorski vodniki, pa tudi gostje, ki so povedali marsikatero svojo izkušnjo.

postane pretežko breme tudi za moje čevlje, ki jim na odprtem svetu zmanjkuje moči, da bi se uprli prodornosti nasprotnika.

»Imam te!« si govorim, ko v daljavi zagledam najvišjo, z lesom obito točko. Mahnem jo skozi gozd, a zameti me vsrkajo vse do pasu. S težavami se ponovno skobacam na noge.

Oblaki postajajo vladarji narave, zaviti v skrivnosti, in ne dovolijo pogledom proti že osvojenim vrhovom.

V samotni tišini odmevajo utrujeni koraki na

stolpu Vivodnika; le trdna volja jih je pripeljala do cilja. Spet sem sam neke visoko, kot že velikokrat; sam s svojimi mislimi po še neosvojenih vrhovih in s hrepenenjem ptice, da bi nekoč... jadrala v dolino.

V Cirilovih očeh je zažarela sreča uspeha njegovega učenca; bukovo listje je prepevalo pesem, ki je bila glasnejša od petja v mojih čevljih.

Pesem sem odnesel domov in željo v srcu, da jo zapojem vsem tistim, ki oklevajo pred lepotami naših gora.

HUMORESKA PLANINSKEGA VESTNIKA

SILVESTROVO BLIŽE NEBU

ALEŠ POTISK

Zgodnjedecembrskega dopoldneva sva z Darkom sedela ob dvojni kavi z mlekom in se dogovarjala o tem, v katero kočico bi šli preživeti najbolj noro noč v letu. Take razprave pa so dolge in naporne, tako da je bilo potrebno vmes tudi kaj prigrizniti. No, krog koč, ki bi bile vredne našega obiska, se je zožil na Kočo na Loki pod Raduho, Frischaufov dom na Okrešlju in Kočo na Jami pod Ojstrico: ker so blizu, ker so na lepem kraju in ker so ljudje tam v redu. Pa je na koncu obveljala Ojstričina varianta: ker je blizu, ker je na lepem kraju in ker so ljudje tam v redu.

Zbrala se nas je taka pisana družčina, da bi nas Noe gotovo vse skupaj vzel na barko, misleč, da smo različne živalske vrste. Rezervirali smo si prenočevanje in vsak po svoje čakali na 30. december, dan odhoda. Štos pa je bil, ko sva z Matejem tik pred zdajci vsak na svoji strani vrtela telefon, da bi se povabila na silvestrovanje. Ko sva se le dobila, sva ugotovila, da sva oba imela isto v mislih. Ne trdim, da obstaja telepatija, verjemem pa lahko, kajne!

30. decembra smo se več ali manj brez zapletov znašli v Logarski dolini (razen Mateja in njegove posadke, ki so nam kasneje, kot boste videli, še barvali lase v prezgodnjo sivo barvo). Vreme je bilo takšno, kot bi ga sami naredili. Lepo smo se oblekli, najedli, napili in šli počasi gor. Izbrali smo pot od Doma planincev, avtomobile pa smo pustili pri Planinskem domu. Lepo se je bilo za začetek sprehoditi čez tisti prelepi tra vnik pri Plesniku, kjer poleti teče lepa bela cesta, ki je bila sedaj zasnežena, poledenela in zelo drsna. Tuje Matjaž ugotovil, da so njegovi čevlji res usnjeni, da so podplati res gumijasti, da pa so že popolnoma gladki - tako gladki, da še po ravnem ni šlo; kaj bo šele navkreber! Toda Matjaž se ni dal motiti. Iz nahrbtnika je pričaral nekaj, kar je imenoval dereze. To so bile nekakšne rahlo nazobčane podkvice, ki so se

dale nekako pritrditi na čevljevo peto. Matjaž je potem s temi čudnimi derezami korakal zelo ponosno in zanesljivo še naslednje štiri korake, ko so se dereze nenadoma zasvetile v soncu pol metra nad zemljo, ker je Matjaž pogrnil po tleh z nahrbtnikom in seveda derezami vred. Da še ni povsem pogruntal tehnike hoje, nas je potolažil.

Kmalu smo pri Domu planincev zavili čez cesto prek mostu in med drevje, kjer se pot prične kar hitro vzpenjati. Bila je res lepo prehodna, čeprav tu in tam neprijetno poledenela, saj so ta pobočja pod severnimi stenami lep del zime vseskozi v senci. Sonce je prepoševno, da bi vrglo svojo luč življenja po ledoplazečih se smrtnikih. Zato pa je kelih duše s sladkim vinom napolnil pogled proti Brani, Turški gori, Rinkam in Mrzli gori, ki pa ni bila videti prav nič mrzla, saj se je v soncu bleščala, kot bi ujela sonce samo in se sedaj gizdalinsko kitila z njegovim perjem.

Kako se tele prabiti razumejo med sabo! Sonce brez zasneženih ali pa s cvetjem in ruševjem okrašenih strmin naših najlepših gora na svetu je le žareča krogla, ki daje živeti, ni pa sama po sebi lepa. Ko pa gora in sonce drug drugega vpijeta in se dopolnita, nudita ubogim ljudem toliko lepega in dobrega in od sreče dušo trgajočega, da so res ubogi tisti, ki tega sveta in teh čustev ne poznajo in zato tudi ne razumejo.

Kar s silo je treba odtrgati oči in misli in jih prestaviti nazaj na pot, ki poledenela zahteva pazljivost. Slapovi ob poti nad in pod potjo in prek poti so bili lepo zeleno modro zaledeneli. Poleti človek tu niti sluti ne, kakšne umetnije zganjata pozimi voda in mraz. Še en primer, kako zna narava vse povezati - človek pa se na vso moč trudi, da bi to čudovito vezeno na silo uničil.

Darko, Olson in Klavdij so tu pohiteli naprej, ker bodo morali še enkrat nazaj po pijačo, ki bi čez noč mogoče zmrznila, česar pa pristni Štajerci seveda ne prenesejo. Drugi pa smo šli bolj